

Први пут у историји, међународна агенција за кредитни рејтинг „Standard & Poor’s“, основана 1860. године, снизила је кредитни рејтинг Сједињених Америчких Држава са максималних ААА на АА+. Да би овако нешто могло да се деси, агенција је упозорила америчку власт још априла ове године, али власт није реаговала. Демократе и републиканци су пак наставили да се свађају, макар привидно, оптужујући једни друге за економске недаће. Када нису могли да се договоре око државног буџета, све америчке телевизијске станице су приказале сат који откуцава време које је преостало док се власт не „угаси“. Иста паника је креирана недавно када две политичке партије нису могле да се договоре око подизања горње границе задуживања америчке власти. Обе „кризе“ су решене у последњи час, као у холивудским филмовима – са пуно драме, што је омогућило америчкој елити да још једном скрене пажњу са кључне теме. Није битно колико ће власт трошити и колико ће се задуживати – права питања су докле ће Америка моћи да се задужује, како ће да отплати дугове и када ће извести реформу економског система који тренутно личи на „паразита“, по опису руског премијера Владимира Путина. Мислим да ми у Србији можемо доста да научимо од Американаца.

Ако се задужујемо без икакве мере, кад-тад ће нас дугови сустићи и довешћемо себе у безизлазну ситуацију.

Ако се задужујемо без икакве мере, кад-тад ће нас дугови сустићи и довешћемо себе у безизлазну ситуацију. Као и у Америци, у Србији се све мање производи (Американци су, међутим, своје фабрике углавном изместили у земље трећег света) и посао је све теже наћи. Упркос свему томе, политичка елита нас уверава да ћемо наћи спас у задуживању и фондовима Европске уније. Чињеница је да бесповратни фондови могу веома позитивно да утичу на нашу економију, али ако постанемо комплетно зависни од једног извора финансирања, доводимо нашу државу у веома ризичан положај, поготово ако узмемо у обзир да Европска унија тренутно пролази кроз страшне економске турбуленције. Не смемо заборавити ни колико је ЕУ уско везана за америчку економију, што смо видели још 2008. године, када је криза у САД проузроковала економске тешкоће и у ЕУ. На тај начин и српска економија комплетно зависи од економије САД, те би неразумно понашање америчког политичког врха поново могло имати погубне последице за нашу земљу. Та помисао је застрашујућа, а уопште није једина опција коју имамо.

Крајње је време да се отргнемо од маштања о томе како ће нам ЕУ или САД помоћи да изградимо јаку и стабилну државу са високим животним стандардом.

Крајње је време да се отргнемо од маштања о томе како ће нам ЕУ или САД помоћи да изградимо јаку и стабилну државу са високим животним стандардом. Збивања у Грчкој су нам показала колико је ЕУ немоћна да изађе на крај са проблемима у својој заједници, док САД своје проблеме решава тако што започне нови рат, уништава неку државу и

Пише: Борис Малагурски
среда, 10 август 2011 16:10

народ који живи у њој и онда преузме контролу над том државом ради искориштавања ресурса. За сваки уложени долар у Србију, ми на овај или онај начин плаћамо десетоструко више. Али не можемо да се изолујемо, то је чињеница. Оно што можемо, међутим, јесте да се отворимо целом свету, а не само једној страни. Поготово не само оној страни која нам непрестано поставља ултиматуме и својеврсно кажњава Србију за неке догађаје још из прошлог века (па и пре тога). Морамо да се освестимо и схватимо у каквом свету живимо и да заједно изградимо себи бољи живот, јер нам никада нико неће толико помоћи колико ми можемо сами себи.

Први корак је да се отарасимо система у којем тренутно живимо. Не лажимо се, ово што данас имамо у Србији није демократија, већ плутократија – облик олигархијске владавине у којем је власт централизована на узак број изузетно богатих људи. То не мора да значи да ликови које ми видимо у ТВ дневницима представљају реалну власт у Србији, али се свакако праћењем трага новца (у Америци постоји изрека „*follow the money trail*“)

може доћи до оних који обликују наше животе. Не смемо дозволити да нам политичари преко медија описују како живимо и у каквом систему живимо – не живе они у истим околностима као и ми, те је њима свакако у интересу да очувају постојећи систем по сваку цену. Давно је речено да је најбољи роб онај који не зна да је роб, те заиста морамо да се замислимо у каквим условима живимо и зашто још увек нисмо подигли устанак против оних који онемогућавају да живимо слободно, да остварујемо своје снове без препрека попут чланства у политичкој партији, даноноћног рада за мале паре и још много тога.

Давно је речено да је најбољи роб онај који не зна да је роб, те заиста морамо да се замислимо у каквим условима живимо и зашто још увек нисмо подигли устанак против оних који онемогућавају да живимо слободно, да остварујемо своје снове без препрека попут чланства у политичкој партији, даноноћног рада за мале паре и још много тога.

Народ мора поново да одлучује о својој судбини и дубоко верујем да је народна воља јача од силе моћника, били они домаћи или страни. Систем у држави мора да функционише тако да је већини добро, а не шачици при врху. Не желимо више да се систем бирања вођа народа базира на поверењу, односно да ми морамо да се надамо да ће политичари одржати предизборна обећања. Желимо систем у којем мора да се одржи реч, или се по кратком поступку губи функција и све што долази с њом. Зашто нисмо спремни да размишљамо о томе шта је логично, већ радо прихватимо нелогичности под изговорима да је „тако код других“ или да је „тако увек било“? Видели смо које су катастрофалне последице лошег вођења економије у другим државама. А ми још увек имамо романтичну визију запада из црно-белих холивудских филмова. Неће бити помоћи са стране и зато је кључно питање: ко је спреман да се супротстави даљем уништавању и обезвређивању свега што постоји у Србији, лошем политичком путу зависности од туђе милости и медијском лоботомирању маса зарад јефтине забаве и продужавања апатије? На то морамо да смо спремни сви.